

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/340/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918201613
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7918201613.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: Ing. S. Z., nar. X.X.XXXX, H. X, XXX XX P., proti žalovanej: Q. M., nar. XX.X.XXXX, Q. XXXX/X, XXX XX Q., o určenie odporovateľnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov z 29. mája 2018, sp. zn. 2C/27/2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým uznesením konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/29/2015.

2. Predmetom konania vo veci samej je návrh žalobcu, ktorým sa domáha určenia, že kúpna zmluva zo 16. novembra 2016, ktorou H. P. previedol nehnuteľnosti - rodinný dom so súp. č. XX a pozemky evidované na LV č. XXX, k.ú. Q., Okres Q., na žalovanú, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Košice II z 27. októbra 2017, č. k. 15C/29/2015-149 bol H. P. zaviazaný zaplatiť Ing. S. Z. sumu 9.844,16 Eur s príslušenstvom a trovami konania. Predmetná pohľadávka žalobcu Ing. S. Z. proti H. P. priznaná rozhodnutím súdu vznikla na základe zmlúv o pôžičke z 01.10.2006 vo výške 150.000,- Sk a z 01.05.2008 vo výške 150.000,- Sk. Žalovaný H. P. bol vlastníkom rodinného domu so súp. č. XX na pozemku parc. č. XXX, č. XXX a č. XXX, ako to vyplýva z LV č. XXX, k.ú. Q., okres Q., v podiele 1/1 na základe kúpnej zmluvy V1738/07-35. Žalovaná Q. M. sa stala vlastníkom rodinného domu so súp. č. XX a pozemkov parc. č. XXX, XXX a XXX, ako vyplýva z LV č. XXX, k.ú. Q., v podiele 1/1 na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.11.2016 od výlučného vlastníka H. P., nar. XX.XX.XXXX, S. XXX/XX, P.. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení obsah žalobného návrhu, že žalovaná je blízkou osobou - družkou H. P. podľa § 116 Občianskeho zákonníka, nakoľko žijú v spoločnej domácnosti (v predmetnom dome) a majú spolu 2 maloleté deti, ktorých otec je H. P. - dlžník žalobcu. H. P., ktorý sa v konaní pred Okresným súdom Košice II vedeným pod sp. zn. 15C/29/2015 bránil tak, že je nemajetný, bolo mu súdom priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, žiadal splatiť svoj dlh voči žalobcovi v mesačných splátkach vo výške 30,- Eur, ako živiť dvoch maloletých detí, že by sa dostal do existenčných problémov a jeho mesačný príjem zo spoločnosti Aretmis, s.r.o. je 300,- Eur. Iný majetok nemá a vyhýba sa plneniu svojich splatných záväzkov. Žalobca sa ďalej vo svojom podaní odvoláva na ust. § 42a ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka. Právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi. Právny úkon,

ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z toho úkonu prospech. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, účelom odporovateľnosti ako inštitútu občianskeho práva je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľa. Predmetom odporovateľnosti sú právne úkony, ktoré znižujú majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľa. Medzi takéto úkony možno zaradiť kúpnu zmluvu, ale aj darovaciu zmluvu, výmennú zmluvu a ďalšie. Zákonnému pojmu vymáhateľná pohľadávka zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, pri ktorých boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkymi osobami alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Pojem blízka osoba je uvedený v ustanovení § 116 a 117 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú by utrpela jedná z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú. Kúpnu zmluvou zo dňa 16.11.2016, ktorou H. P. previedol nehnuteľnosti - predmetný rodinný dom a pozemky na žalovanú, ukracujú uspokojenie pohľadávky žalobcu. Predajom predmetných nehnuteľností v roku 2016 na blízku osobu, znemožnil žalobcovi podať úspešný návrh na výkon rozhodnutia. Z uvedeného preto vyplýva, že bezprostredne potom, ako bola žalovanému v konaní pred Okresným súdom Košice II doručená žaloba o zaplatenie dlžnej sumy, tento sa rozhodol previesť svoj nehnuteľný majetok na tretiu osobu - svoju družku. Žalobca považuje vyššie uvedené skutočnosti svedčiacie o tom, že dlžník žalobcu sa už zbavil jediného svojho bonitného majetku - nehnuteľností, ktoré previedol na svoju družku - žalovanú v tomto konaní a bezprostredne potom, ako mu bola súdom zaslaná žaloba za účelom vyhnutia sa prípadnej finančnej, resp. hmotnej zodpovednosti za úkony z minulosti, ktorými ukrátil svojich veriteľov.

3. S poukázaním na ust. § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na zistenú skutočnosť, že na Okresnom súde Košice II prebieha konanie o zaplatenie sumy 9.844,16 Eur s príslušenstvom a trovami konania, ktoré nebolo ešte právoplatne skončené, súd prvej inštancie konanie prerušil. Len čo bude v prebiehajúcej veci právoplatne rozhodnuté, bude súd pokračovať v konaní i bez návrhu.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil. V danom štádiu konania má žalobca za to, že súd prvej inštancie jednoznačne neodôvodnil vydanie rozhodnutia o prerušení konania. Ide preto o rozhodnutie arbitrárne. Neuviedol, aký vplyv by malo rozhodnutie súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II na predmet žaloby uplatnenej žalobcom v tomto konaní. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Žalobca aj s poukázaním na ust. § 164 CSP akcentuje, že sa jedná o fakultatívne prerušenie konania, ktoré nie je nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Prerušenie tohto konania do skončenia iného súdneho konania by bolo v danom prípade podľa názoru žalobcu aj v rozpore s čl. 17 CSP, ktorý súdu ukladá povinnosť postupovať tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzať zbytočným preťahom a konať hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Zdôraznil súčasne, že nová právna úprava rozlišuje medzi obligatívnym (§ 162, § 163 a § 445 CSP) a fakultatívnym prerušením konania (§ 164 CSP). Prerušenie v tomto prípade je na úvahe konajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. Prerušenie konania bez splnenia zákonných predpokladov sa zasahuje do práv strán sporu, keďže počas prerušenia sa podľa § 165 ods. 2 CSP nevykonávajú pojednávania a neplynú iné lehoty. Sledujúc zásadu hospodárnosti má žalobca za to, že prerušenie konania nie je dôvodné.

5. Žalovaná ostala v odvolacom konaní nečinná.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) prejednal podané odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 a 2 CSP a zistil, že napadnuté uznesenie je v konečnom dôsledku vecne správne, preto toto uznesenie potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

7. Odvolateľ svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8. Ďalší žalobcom uplatnený odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vplyvujúcim z § 191-§ 194 CSP.

9. K ďalšiemu uplatnenému odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní vo vzťahu k uplatnenému nároku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu, vymedzených v podanom odvolaní, dospel k záveru, že odvolanie nie je v konečnom dôsledku dôvodné, pretože napriek opodstatneným výhradám žalobcu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia, je rozhodnutie súdu prvej inštancie v konečnom dôsledku vecne správne, preto neboli podmienky pre jeho zrušenie ani zmenu. Súčasne odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto je napadnuté uznesenie v závere o spôsobe posúdenia dôvodnosti prerušenia konania vecne správne.

11. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého uznesenia náležite nevysporiadal s otázkou potreby a vhodnosti prerušenia konania v preskúmvanej veci. Majúc na zreteli požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (por. napr. rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku), na doplnenie dôvodov rozhodnutia z pohľadu tejto skutočnosti, z ktorého súd prvej inštancie svoje rozhodnutie opomenul vysvetliť, odvolací súd dodáva:

12. Podľa ust. § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť ak prebieha súdne alebo správne konanie v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

13. Aj keď účelom citovaného ustanovenia je možnosť súdu prerušiť konanie najmä z dôvodu hospodárnosti konania, prichádza do úvahy jeho aplikácia aj v prípadoch, v ktorých sa takýmto postupom súdu naplňa samotný cieľ občianskeho súdneho konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Keďže prerušenie konania v zmysle citovaného

ustanovenia závisí od úvahy súdu, mohol by odvolací súd spochybniť rozhodnutie súdu prvej inštancie o prerušení konania len ak by bolo arbitrárne (svojvoľné), t.j. ak by nebolo vôbec odôvodnené, alebo ak by bolo výsledkom aplikácie príslušnej procesnej normy v zjavnom rozpore s jej účelom a zmyslom. V preskúmvanej veci však o takýto prípad nejde.

14. Z obsahu žaloby a spisu je zrejmé, že žalovaná sa stala vlastníčkou nehnuteľnosti, ktorú nadobudla na základe kúpnej zmluvy od svojho druha, ďalej, že žalobca si voči druhovi žalovanej uplatnil v inom konaní nárok na zaplatenie dlhov z poskytnutých pôžičiek, a že o tomto jeho nároku doteraz nebolo právoplatne rozhodnuté. Rozsudkom Okresného súdu Košice II z 27. októbra 2017, č. k. 15C/29/2015-149 bol H. P. zaviazaný zaplatiť Ing. S. Z. sumu 9.844,16 Eur s príslušenstvom, avšak tento rozsudok je napadnutý odvolaním, v dôsledku čoho je v súčasnosti vedené odvolacie konanie na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Co/218/2018 (zistené z evidenčných pomôcok Krajského súdu v Košiciach).

15. Keďže žalobca nedisponuje vymáhateľnou pohľadávkou, pod ktorou je treba rozumieť v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka pohľadávku vykonateľnú, t.j. takú, ktorú možno exekvovať (teda ktorá je priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iným exekučným titulom), neprerušenie konania by nevyhnutne viedlo k zamietnutiu odporovacej žaloby pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Takýto postup súdu (neprerušenie konania) by nútil žalobcu čakať s podaním žaloby až kým nenastane stav zakladajúci jeho aktívnu legitímáciu, teda kým uplatnená pohľadávka mu nebude právoplatne prisúdená. Tým by však bol vystavený riziku uplynutia trojročnej prekluzívnej lehoty na podanie odporovacej žaloby vyplývajúcej z ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka. To znamená, že skôr ako by si mohol obstarat' vykonateľnú pohľadávku - ako predpoklad svojej aktívnej legitímácie na podanie odporovacej žaloby, mohlo by mu zaniknúť samotné právo na podanie takejto žaloby (právo odporovať právnomu úkonu). Tento následok je neprijateľný a ako taký zjavne odporujúci účelu civilného sporového konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov strán sporu. Takémuto nespravodlivému následku možno čeliť práve prerušením konania až do skončenia konania, ktorého výsledkom môže byť vykonateľná pohľadávka. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. decembra 2013, sp. zn. 6 Cdo 253/2012)

16. Podobne, podľa českej judikatúry (Rc 12/2003), ak v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe pohľadávka žalobcu (veriteľa) voči dlžníkovi ešte nie je vymáhateľná a žalobca sa domáha jej priznania v inom konaní, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe.

17. V otázke, čo treba rozumieť pod pojmom vymáhateľná pohľadávka, použitým v ustanovení § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa Najvyšší súd SR v uznesení zo 17. decembra 2013, sp. zn. 6 Cdo 253/2012, nestotožnil s právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 23. decembra 1999, sp. zn. 3 Cdo 102/1999, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44/2001. Podľa citovaného rozhodnutia zákonnému pojmu vymáhateľná pohľadávka zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, t.j. pohľadávka, ktorá už dospela (je zročná) a ktorá nie je čo do svojej povahy pohľadávkou naturálnou.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v uznesení zo 17. decembra 2013, sp. zn. 6 Cdo 253/2012, v zmysle ktorého „pod vymáhateľnou pohľadávkou v podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Účelom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa spočívajúca v možnosti dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon je voči veriteľovi neúčinný. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovie, potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu, vydaného proti dlžníkovi, domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, a to postihnutím vecí alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Z takto vymedzeného účelu a zmyslu odporovacej žaloby vyplýva, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka sa rozumie taká pohľadávka,

ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t.j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Ak slúži odporovacia žaloba - ako bolo uvedené vyššie - k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, a keby išlo len o pohľadávku dospelú či splatnú, teda žalovateľnú.“

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vecne správne uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá a žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, žiadne trovy v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.